

то... А що, Хаджи, азъ мисла, че не би било лошаво ако ние съ тебе, знаешъ, пинеме сега по малко ракия и да похапиеме по пѣщо до обѣдъ? Азъ мисла, че е добро пѣщо, когато човѣкъ умори червекътъ малко по-рано... Отъ коя ракия искашъ да пинешъ, Хаджи? Саде-флиена ли, гръцка ли, или бѣлгарска? Обичашъ ли ракия, която е киснала въ дрѣвки?... Кажи ми отъ коя искашъ? Ти си ми единъ отъ ония гости, които сж мили на сѣки стопанинъ.

— Азъ обичамъ ракиятата съ медець, казва почти сѣкога Хаджи Генчо, и замислюва са.

— А азъ обичамъ грѣяна ракия само зиме, казва дѣдо Либенъ.

— А азъ я обичамъ сѣкога, казва Хаджи Генчо.

Дѣдо Либенъ повиква своята най-млада снаха, и шѣпне ѝ на ухото: „Иди, булеа, и налѣйте едно шишенце отъ най-